

Kaut arī mēs dzīvojam dažādās pasaules malās, kad mūsu tuvumā tika celti tempļi, mēs visi sajūtām vienu un to pašu!

No Parīzes līdz Saporu

Eimija Džeina Levita no Jūtas štata, ASV



Vītņveida kāpnes Parīzes Francijas tempļi



Lustra Saporu Japānas tempļa celestiālajā zālē



Mani sauc Reičela. Es dzīvoju netālu no Parīzes tempļa Francijā.

Tempļim tik tiešām ir svarīga nozīme manā ģimenē. Pirms tika uzcelts Parīzes tempļis, mēs vairākas reizes gadā kopā ar ģimeni braucām uz Frankfurtes tempļi Vācijā. Lai aizbrauktu turp un atpakaļ, mums bija nepieciešamas 10 stundas!

Mums ļoti patika vērot, kā tiek celts jaunais tempļis. Katru nedēļu pēc Baznīcas sapulcēm mūsu vecāki piebrauca pie tempļa, lai mēs redzētu, kā notiek celtniecība. Sākumā tika nojaukta kāda veca ēka un izrakta liela bedre. Pēc tam tempļis tika būvēts arvien augstāk un augstāk. Drīz Tā Kunga nams bija pabeigts!

Mēs ar māsām un brāļi prieku gaidām to dienu, kad varēsim apmeklēt tempļi. Mana vecākā māsa Estere pirmā varēs veikt kristīšanos. Mēs visi nepacietīgi gaidām, kad pienāks mūsu kārta. Mēs mīlam tempļi, un mēs esam priecīgi, ka tas tagad ir arī mūsu pilsētā!

Mani sauc Koši. Es dzīvoju līdzās Saporu tempļim Japānā. Man ļoti patika sēdēt pie loga un skatīties, kā tiek būvēts tempļis.

Atvērto durvju dienās es uzaicināju mums līdzīgu kādu labu draugu. Viņam šķita, ka tempļi viss ir skaisti.

Man patīk domāt, ka tempļa iesvētīšana ir kā dzimšanas diena. Todien bija arī mana dzimšanas diena. Un arī prezidenta Monsona! Mēs ar vecākiem varējām būt tempļi, kad tas tika iesvētīts.

Es esmu tik pateicīgs par to, ka dzīvoju līdzās tempļim! Pēc grūtas dienas skolā es pa ceļam uz mājām varu iziet cauri tempļa laukumam. Esot tur, es jūtu, ka Debesu Tēvs mani mīl. Es gaidu, kad varēšu ieiet tempļi, lai veiktu kristīšanos un vēlāk arī salaulātos. ■